

(Από το Ημερολόγιο της Δευκής Σιών).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Μαΐου 2. — Λίγες ημέρες πριν, ήμουν ακόμα θωροφρη, ήμουν γεμάτη χαρά, περηφάνεια, μέθη ερωτική... Και σήμερα είμαι ή πώ άσχημη κ' ή πώ δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σήμερα γέρνω ταπεινά τώ κεφάλι μου και δέν νοιάζω πειά καμιά εύχαρίστηρη, καμιά χαρά. 'Ο κόσμος υαύρισε γιά μένα!...

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Λίγες ημέρες πριν, ό λατρευτός μου μ' αγαπούσε και σήμερα δέν μ' αγαπάει πειά...

'Όσο ό καλός μου μ' αγαπούσε, μου φανόταν πώς είμαι ή πώ θωροφρη κ' ή πώ εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Περαιτοποια δέν τώ κεφάλι ψηλά, σά βασίλισσα. 'Ακουγα έναν άγγελο να τραγουδά ή μέσα στή βάρη της ψυχής μου. Και τώ τραγουδι του έλεγε:

— Σ' αγαπά!... Σ' αγαπά!...

Μά τώρα πειά πώ ό καλός μου μου πήρε πίσω την καρδιά του, λευκατώ ταπεινή σάν ζητιάνη, κ' άκούω ένα δαίμονη να φωνάζη μέσα στην ψυχή μου:

— Δέν σ' αγαπά!... Δέν σ' αγαπά!...

Θέέ μου!... Γιατί νά μήν μπορώ κ' έγώ νά πάγω νά τόν αγαπάω; Γιατί νά μήν μπορώ νά σβόσω κ' έγώ άπ' την καρδιά μου την εικόνα του; 'Αλλοίμονο, είνε πολύ βαθεία χαλαγγμένη κ' δέν είν' εύκολο νά σβόσω...

Μά πώς μέ ξεχάσος, Θεέ μου. Έτσι ξαρκικά; Πώς έτσι άνέλαιστα έπαψε νά μ' αγαπά;...

Δέν ξέρω τί νά φανταστώ... 'Έτσι λοιπόν μονομαΐς λίνονται τα μάγια της άγάτης; 'Έτσι, σέ μιά στιγμή, μπορέι νά κιντάρη κανείς ψυχρά κ' άδιάφορα εκείνο πώ λίγον καρό πριν του ήταν πανάκρω κ' ιερό; Τόσο λοιπόν έφήμερη κ' εύθραστοτή είνε ή άγάτη;

'Αλλοίμονο όμως!... 'Εγώ τή δική μου άγάτη τή νοιάζω άνηχητή κ' άβανάτη. 'Εγώ δέν μπορώ νά τόν κιντάρω ούτε μιά στιγμή άδιάφορα, έγώ δέν μπορώ νά πάγω νά τόν αγαπάω ούτε μιά στιγμή...

Θέέ μου!... 'Ακόμα άντηχοίν σ' αυτιά μου τά τρομερά λόγια του:

— Δευκή, είνε καίριος νά χωρισούμε!...

— Τί λές; τώ φώναζα;... 'Εσύ μιάς είνε, τώ μου δοκιάζουσιν ότι θά μ' αγαπάς αιωνίως; Χαμογέλασε και μ' άπάντησε:

— Άντά τά τρελλά ερωτόλογα τά λέει κανείς έμπερασμένος άπό τήν ερωτική μέθη. 'Όταν περάση αυτή, ξαναβρίσκουμε τά λογικά μας, συννοχούμαστε...

Άντά τά σκληρά λόγια μου είνε κ' έφυγε, έφυγε...

Μά έγώ είμαι ακόμα μεθυσμένη, έγώ είμαι ακόμα τρελλή άπό έρωτα. 'Εγώ δέν μπορώ, δέν μπορώ νά ύποφέρω τώ χωρισμό μου. 'Ω, άς ήξερω γιάτί δέν μέ θέλει, γιάτί δέν μ' αγαπάει πειά.

Μήπως άγάτησε καμιά άλλη, καμιά πώ θωροφρη άπό μένα; Μήπως άποράσισε νά παντρευτή μέ καμιά πλουσία; 'Αλλοίμονο!... 'Εγώ είμαι φτωχή, πώλύ φτωχή, έγώ δέν είχα κανένα άλλο πλούτο νά τώ προσφέρω, εκτός άπό τήν άγάτη μου... Μά τόν πλούτο αυτό, γοήγορα τόν χόρτασε και τόν βαρέθηκε ό αγαπημένος μου. Και τώρα; Τί άλλο μου μένει νά έλπίζω σπόν κόσμο, τί άλλο εκτός άπό τώ θάνατο;...

***

Μαΐου 4. — Ναι, είνε δικός τώ μάντρα. 'Ο 'Ερρίκος παντρεύεται μέ μιά πώλη πλουσία νέα. Γι' αυτό μ' έγκατέλειψε έμένα. Γι' τώ πλούτη... Είνε τρομερό, Θεέ μου!... Πουώ και ύποφέρω φρικτά. 'Ο καλός μου μ' άρνήθηκε, ό καλός μου μ' έπρόδωσε, όσος ό 'Ιούδας τώ Χριστώ, γιά τώ χόχημα!...

***

Ιουνίου 1. — Πόσον καρό έχω νά γράφω στή 'Ημερολόγιο μου!... 'Όλο αυτό τώ διάστημα ύπέφερα τόσο, πού δέν μπορούσα ούτε μιά λέξη νά χαράξω... 'Υπέφερα όλο τόν πόνο, όλη τή ζήλεια, όλα τά μαρτύρια πού ύποφέρει μιά καρδιά πού την προδίδουν.

Πόσος φροές δέν ακίτηρα πάνω στην άπελασία μου νά πάω νά πέσω στή θάλασσα ή νά δηλητηριαστώ!... Δέν ξέρω τί μέ κρατεί ακόμα στή ζωή. Μήπως ή τρελλιά έλπίδα, ότι ό 'Ερρίκος μπορεί πάλι νά ξαναγυρίση κοντά μου; 'Ότι δέν θά παντρευτή τήν άλλη;... Δέν ξέρω, δέν ξέρω...

***

Ιουνίου 15. — 'Ο 'Ερρίκος παντρεύτηκε!... Τώ έμαθα σήμερα τώ πρωτό. Πάει πειά... Δέν θά τόν ξαναδώ, δέν θά τόν ξαναδώ πειά!... Δέν θ' άκούσω ποτέ πειά τή γλυκειά τόν φωνή νά μου μιλήει μέ τρυφερότητα, δέν θά γελώ ποτέ πειά τώ κεφάλι μου πάνω στην καρδιά του. Δέν θά μέ ξαναφίση πειά στην άγκαλιά του... Τώρα

μιλάει γλυκά, σέ μιάν άλλη, τόρα φιλεί τώ χεϊλί μιάς άλλης...

Θέέ μου!... Πώς θά μπορούσε νά ήξασ πειά; Πώς θά μπορούσε νά ξεχάσος;... 'Ω, τά γλυκά του λόγια, τά γλυκά του φιλιά, τώ γλυκά, δόλγλυκα χάδια του!

***

Ιουλίου 2. — Συνέβη κάτι άπίστευτο, κάτι πού δέν τώ περιμένα καθόλου, κ' όμως είνε κάτι πού είνε...

'Ο 'Ερρίκος, ναι, ό 'Ερρίκος, γύρισε πάλι κοντά μου. 'Ηθε κ' έπεσε στή πόδια μου και μου είνε ότι μ' αγαπά πάντα, ότι τώ είνε ά...

δύνατον νά μέ ξεχάσος, κ' αν παντρεύτηκε μέ μιάν άλλη, αυτό δέν σημαίνει ότι έπαψε νά μ' αγαπά. Οι γονείς του τόν άνάγκασαν νά κινή από τώ γάμο.

Μού μιλούσε γλυκά, σάν πάντα, μέ κιντάρει ερωτικά, χάιδευε άταλά τά χέρια μου...

Κι όμως έγώ, δέν ξέρω πώς τόν είδα ξαφνα μπροστά μου, πώλύ μικρό, πώλύ ταπεινό, πώλύ άσχημο.

Ναι... Μέ μιάς έσθινε ή εικόνα του μέσ' άπό τήν καρδιά μου. Διαλόθηκε ή γοητεία κ' έπαγα νά τόν αγαπάω. Ναι... Δέν γράφω ύπερβολές. Αυτή είνε ή αλήθεια. 'Εταπα νά τόν αγαπάω!...

'Η άγάτη μου γι' αυτόν, πού δέν είνε κλονιστεί παρ' όλη τήν άπιστία του, τή στιγμή πού τόν είδα μικρότα μου, τόσο άναγρό, τόσο ταπεινό, έτομο και πρόθυμο στην ύποκρισία κα, στην άτιμία, έσθινε άμείσος, χάρησε, έξεταμίστηκε... Τόν σγαθήρα μου μιάς.

Δέν τώ έφτανε πού μου σάραξε τή φωνή μου καρδιά, δέν τώ έφτανε πού μέ πρόδωσε σκληρά, ήθελ' ακόμα ν' άτατήση και τή γυναίκα του, ήθελε νά εκμεταλλεύεται τήν άγάτη κα τά χόχημα τώ εκείνης γιά νά γλεντάει μέ τή δική μου θωροφρη. 'Ηθε νά μ' άγοράση μέ τά χόχημα της άλλης. 'Ηθε νά μέ κινή... 'Ω, Θεέ μου, δέν τώ μω νά πώ τή λέξη!... Μέ ήθελε συνενόχο του...

Μιά άηδία πλημύρισε τήν ψυχή μου γι' αυτόν κ' ένας όικτος γιά τή γυναίκα του, την όποία δέν έγνώριζα και τήν όποια θεωρούσα άντιζήλο μου.

Και γεμάτη άναπόκτηση πειά, γεμάτη περηφάνεια, γεμάτη όργη, έδειξε τήν πόρτα στον 'Ερρίκο. Τού είπα νά φύγη, νά φύγη άμείσος... 'Εκείνος θέλησε νά μ' άγκαλιάσει. Μά τόν έσπρωξα δυνατά και τώ φώναζα άγρια, φρενασμένα:

— Φύγε... φύγε... Σέ μωώ!...

Κι έφυγε...

'Εφυγε κ' είμαι πειά ήρημη κ' έλεύθερη.

Δέν τόν αγαπά πειά...

Δέν πονώ πειά...

Γιατρεύτηκε...

Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΕΣ

Θά σάς φωνή ίσως άπίστευτο ότι ό Μέγας Πέτρος, ό ίδρυτής τώ ρωσικού μεγαλείου, έφερε τώση αντίπαθεια πρós τώ νερό, όποτε τόν κατελάμβανε όγνος άλμύς στή θεία του, ιδίως μάλιστα όταν έτύχαινε νά βρισκείται μόνος του. Γι' αυτό δέν έμπαινε ποτέ στους όρωσιτάτους κήπους του, μόνο και μόνο γιάτί περνούσε άνάμεσα τούς ό ποταμούς Μοσκόρα.

'Επίσης ό Μέγας Πέτρος είνε δόσει έντολή στόν άμαξί του νά άποφεύγη έμπλεκτάτα όλους τούς δρόμους πού περνούσαν άπάνω άπό ποτάμια. Και όταν ήταν άναγκασμένος νά διαθή καμιά γέφυρα ποταμού, ό πανόχρωμος αυτοκράτορ της Ρωσίας έκλεινε τά παράθυρα τώ άμαξίου του και μαζεύονταν σέ μιά γωνιά τρέμοντας κα πλημμυρισμένος άπό ιδρώτα.

'Επίσης όλος ισχυρός μονάρχης, ό 'Ιάκωβος Α', είνε μεγάλη αντίπαθεια πρós τώ χορινό κρέας, μέχρι δέ τώ θανάτου του δέν μπορούσε νά ίδη, χωρίς ταραχή, έξιρος γυμνό. 'Όταν μάλιστα έπρόκειτο κάποτε νά έγγενησίση σέ κάποιον εύγενή ένα τιμητικό έξιρος, γιά νά μήν τώ βλέπει, γόρυσε άπό τήν άλλη μεριά τώ πρόσωπό του και λίγο έλειψε νά πληγώση έτσι τώ πρόσωπο τώ εύγενούς.

'Ο Κάρολος Κίνσλεϋ, ένας άπό τούς περιφημότερους φυσιοδίφες, γράφει σ' ένα σύγγραμμό του τά έξής χαρακτηριστικά, ύπνουντας τόν έαυτό του: «Γνωρίζω κάποιον άνθρωπο, ό όποιος άπό μικρό παιδί έζησε κοντά στή ζώα της στεριάς και της θάλασσας και ό όποιος, μολοντί κάθε μέρα άνακατεύεται μέ τά φαρμακικά έρπετα, έν τούτοις δέν μπορεί νά ίδη άράχνη χωρίς νά καταληφθή άπό νευρική κρίσι!».

'Ω, τά γλυκά του λόγια, τά γλυκά του φιλιά, τά γλυκά, δόλγλυκα χάδια του!...